

Arrest

nr. 300 901 van 31 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Laurent VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2024 op 24u 00 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexies), betekend op 25 januari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2024 treft verweerder een bijlage 13 septies die de volgende dag wordt betekend. Deze bijlage is de eerste bestreden akte en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

Naam: E. M.

Voornaam: B.

Geboortedatum: (...) 1985

Nationaliteit: Marokko

Alias

E. M., B.,

E., I.

E., B.

E., B.

E., B, onderdaan van Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Hij heeft zich schuldig gemaakt Verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning (2) Verdovende middelen : bezit zonder vergunning; heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdad of wanbedrijf (1) . Feiten waarvoor hij op 01/09/2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen-onwettig binnenkomen of verblijf en inbreuk op de wetgeving inzake drugs. feiten waarvoor hij op 10.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan Verdovende middelen /psychotropen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging Verdovende middelen /psychotropen : bezit : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging Verdovende middelen /psychotropen : bezit : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (2). Feiten waarvoor hij op 10.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het

eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene reeds op verschillende manieren getracht heeft zijn verblijf te regulariseren. Telkens zonder succes. Zo verzocht de betrokkene internationale bescherming in het Rijk op 28.09.2017. Op 27.10.2017 besliste het CGVS tot weigering toekenning internationale bescherming en weigering erkenning subsidiaire bescherming. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 20.12.2017 werd de betrokkene dan ook gerepatrieerd naar Italië. Op 29.05.2019 en 30.03.2021 heeft betrokkene een aanvraag ingediend voor verblijfsrecht als overig gezinslid van gezinslid, op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze aanvragen werden negatief afgesloten met een bijlage 20.

Betrokkene vulde op 24.01.2024 zijn formulier "hoorrecht" in. Hij verklaarde reeds bijna 8 jaar in België te verblijven. Hij verklaarde dat zijn documenten zich in Marokko bevinden. Hij verklaarde naar België te zijn gekomen omdat zijn familie zich hier bevindt.

Hij verklaarde een duurzame relatie te hebben met K. D. uit Mariakerke, een naar eigen zeggen Belgische onderdane. Betrokkene geeft geen verdere informatie. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Hij verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België.

Hij zou 2 zussen en 3 tantes hebben in België. Het EVRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn zussen en tantes.

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Hij verklaarde niet te lijden aan medische problemen die hem zouden belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat zijn familie zich hier bevindt. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8 jaar in België te verblijven. Uit het administratief blijkt dat de betrokkene reeds op verschillende manieren getracht heeft zijn verblijf te regulariseren. Telkens zonder succes. Zo verzocht de betrokkene internationale bescherming in het Rijk op 28.09.2017. Op 27.10.2017 besliste het CGVS tot weigering toekenning internationale bescherming en weigering erkenning subsidiaire bescherming. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 20.12.2017 werd de betrokkene dan ook gerepatriëerd naar Italië. Op 29.05.2019 en 30.03.2021 heeft betrokkene een aanvraag ingediend voor verblijfsrecht als overig gezinslid van gezinslid, op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze aanvragen werden negatief afgesloten met een bijlage 20.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van aliassen. Er kan bijgevolg dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan de door betrokkene verklaarde identiteit.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.05.2019, 19.11.2019, 21.08.2020, 21.09.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hij heeft zich schuldig gemaakt Verdovende middelen : verkoop / het te koop stellen zonder vergunning (2) Verdovende middelen : bezit zonder vergunning; heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf (1) . Feiten waarvoor hij op 01/09/2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen-onwettig binnenkomen of verblijf en inbreuk op de wetgeving inzake drugs. feiten waarvoor hij op 10.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan Verdovende middelen /psychotropen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging Verdovende middelen /psychotropen : bezit : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging Verdovende middelen /psychotropen : bezit : aanschaffing / aankoop zonder vergunning : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (2). Feiten waarvoor hij op 10.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel

of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8 jaar in België te verblijven. Uit het administratief blijkt dat de betrokkene reeds op verschillende manieren getracht heeft zijn verblijf te regulariseren. Telkens zonder succes. Zo verzocht de betrokkene internationale bescherming in het Rijk op 28.09.2017. Op 27.10.2017 besliste het CGVS tot weigering toekenning internationale bescherming en weigering erkenning subsidiaire bescherming. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 20.12.2017 werd de betrokkene dan ook gerepatrieerd naar Italië. Op 29.05.2019 en 30.03.2021 heeft betrokkene een aanvraag ingediend voor verblijfsrecht als overig gezinslid van gezinslid, op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze aanvragen werden negatief afgesloten met een bijlage 20.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van aliassen. Er kan bijgevolg dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan de door betrokkene verklaarde identiteit.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.05.2019, 19.11.2019, 21.08.2020, 21.09.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...)"

1.2. Op 24 januari 2024 treft verweerder tevens een inreisverbod (bijlage 13 sexies), dat ook betekend wordt de volgende dag. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van acht jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift

neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies.

2.2. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk gesteld dat *"tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is"* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel verzoekers repatriëring is voor 1 februari 2024. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending artikel 6 EVRM, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat voorafgaand aan de bestreden beslissingen verweerster op de hoogte was van de omstandigheden van de arrestatie van verzoeker, met name vanwege het feit dat hij verdacht wordt van het plegen van een diefstal.

Dat verzoekster werd gedagvaard voor de zitting van 22/2/2023 van de correctionele rechtbank van Gent.

Dat verzoeker absoluut op de zitting aanwezig wenst te zijn.

Dat verweerster op hoogte was, minstens had moeten zijn, dat verzoeker gedagvaard werd in snelrecht.

Artikel 6.1 EVRM schrijft voor dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvordering eenieder recht heeft op een eerlijke behandeling van zijn zaak.

Artikel 6.3. EVRM stelt het volgende :

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

...

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

“ ...

Uit die bepalingen en uit het algemeen rechtsbeginsel van het recht op een eerlijk proces volgt dat een beklagde het recht heeft om tegenwoordig te zijn bij het tegen hem gevoerde strafproces en te beslissen of hij zichzelf zal verdedigen, al dan niet met bijstand van een raadsman, dan wel zich te laten vertegenwoordigen door een raadsman. De beklagde moet zijn strafproces daadwerkelijk kunnen volgen en eraan deelnemen, als hij dat wenst. Hij moet overleg kunnen plegen met zijn raadsman, hem instructies kunnen geven, verklaringen afleggen en tegenspraak kunnen voeren over het bewijsmateriaal (Cass. 30 mei 2017, P.14.0605.N/1).

9. Terwijl van verweerster kan worden verwacht dat zij bij het nemen van haar beslissing, en meer bepaald de termijn rekening dient te houden met de feitelijke omstandigheden, zoals daar kunnen zijn het feit dat verzoeker zicht op korte termijn dient te verdedigen op de zitting ten gronde van 22/2/2024 van de correctionele rechtbank te Gent.

Terwijl een redelijk en voorzichtige overheid minstens rekening houdt met de voornoemde feitelijke omstandigheid, minstens dat uit de motivering van haar beslissing blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, quod non.

10. Zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 6 EVRM, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

3.3.3. Kernbetoog van verzoeker ter ondersteuning van het opgeworpen middel is dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem verhindert om aanwezig te zijn op de zitting van 22 februari 2024 van de correctionele rechtbank van Gent. Verzoeker stelt dat hij *“absoluut op de zitting aanwezig wenst te zijn”* en beroept zich op zijn recht op een eerlijk proces en zijn recht van verdediging.

3.3.4. Uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt effectief dat verzoeker opgeroepen wordt om te verschijnen op donderdag 22 februari 2024 om 10 u voor de correctionele rechtbank van Gent. In dit bevel tot dagvaarding kan nog gelezen worden dat verzoeker opgeroepen wordt om zijn verdediging voor te dragen en op conclusie van het openbaar ministerie het vonnis te horen uitspreken. Het gaat over een zaak van gewone diefstal, met name wordt verzoeker ervan beticht *“een fiets type mountainbike van het merk Merida”* bedrieglijk te hebben weggenomen van een onbekend slachtoffer.

3.3.5. Dat verweerder de bestreden bijlage 13 septies treft, impliceert niet dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen verzoeker ingestelde strafvervolging, er geen eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn zou zijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. Een schending van artikel 6, § 1 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6. Artikel 6, § 3 van het EVRM garandeert een beklagde doeltreffende verdediging m.i.v. juridische bijstand bij een strafprocedure. De bestreden bijlage 13 septies verhindert dit echter niet. Voor zover verzoeker zelf zijn verdediging wenst voor te dragen voor de correctionele rechtbank van Gent in het kader van de betichting *“een fiets type mountainbike van het merk Merida”* gestolen te hebben, staat het hem

vrij om vanuit Marokko een visum kort verblijf aan te vragen met het oog op het bijwonen van de zitting die doorgaat op 22 februari 2024. Alleszins ziet de Raad niet in waarom verzoeker zijn belangen bij een zaak die handelt over een gestolen fiets, niet kan laten behartigen door een raadsman, die met behulp van moderne communicatiemiddelen overleg kan plegen met verzoeker over deze zaak. Hierbij kan verzoeker instructies geven aan zijn raadsman, verklaringen afleggen en tegenspraak voeren over het bewijsmateriaal. De bestreden bijlage 13 septies vormt voor dit alles geen beletsel. De uitleg van de raadsman ter terechtzitting dat hij zelf niet aanwezig was toen de betrokken fietsdiefstal plaatsgreep en dat verzoeker beter geplaatst is om dit zelf uit te leggen aan de rechtbank, kan bezwaarlijk aangenomen worden. Tijdens het overleg waarvan hoger sprake, kan een raadsman immers perfect verzoeker bevragen over diens versie van de feiten.

3.3.7. Verzoeker kan ten slotte niet verwachten dat verweerder rekening houdt met de zitting van de correctionele rechtbank van Gent op 22 februari 2024, vermits hij blijkens het administratief dossier niet beschikt over de dagvaarding van 14 januari 2024 die verzoeker als stuk 3 voegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker had het kunnen aanbrengen tijdens zijn gehoor door verweerder op 24 januari 2024 doch heeft dit nagelaten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht door verweerder blijkt dan ook niet.

Het eerste middel is derhalve niet gegrond en dus niet ernstig.

3.3.8. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending artikel 8 EVRM, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verweester haar beslissing stelt dat “een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zich niet aannemelijk”. Dat verweester echter heel weinig tijd heeft gelaten aan verzoekster om enige documenten voor te leggen waarin hij kan duiden hoe zij familieleden er precies uitziet.

Verzoeker werd reeds op 15/1/2024 in gevangenis binnengebracht en op 24/1/2024 werd reeds de beslissing genomen.

Volgens de bestreden beslissing heeft verzoeker op 24/1/2024 het formulier ‘hoorrecht’ ingevuld.

Verzoeker heeft niet de reële mogelijkheid gekregen om gehoord te worden en de stavingsstukken te voegen m.b.t. tot de actuele familiale situatie. Voorts is het duidelijk dat het formulier een loutere formaliteit betreft gelet op het feit dat de beslissing van diezelfde dag dateert.

Dat verzoeker enkel nog nauwe familieleden heeft in België (zie randnr. 2) en dat er een bijzondere afhankelijkheid is met meerdere van deze familieleden die België verblijven; Zo is het zo dat verzoeker al enige tijd instaat voor zijn alleenstaande 79-jarige tante (aan moederskant) Telimat MOHAMED SEGUER, die in Gent woont – vandaar ook zijn verblijf in Gent.

12. Terwijl een beslissingsnemende overheid conform het Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen bij de feitenvinding en haar beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding.

Ook het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stipuleert dat overheden zorgvuldig dienen op te treden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de “annulatierechter” niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Rvs 25 november 2014, nr. 229.301, RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384, rVS 8 september 2008, nr 186.088, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388,...).

In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort

verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Dat de beslissingnemende overheid op redelijke- en zorgvuldige wijze haar de feiten dient te beoordelen. Dat daarbij noodzakelijk is dat zij de mogelijkheid voorziet voor de betrokken vreemdeling om haar situatie toe te lichten en hiervan de stukken voor te leggen die dit aantonen.

13. *Zodat de beslissing werd genomen met schending van artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheids-, redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.”*

3.3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd door verweerder aan de hand van een formulier met voorgedrukte rubrieken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden bij zijn afwegingen die hij maakt in het licht van artikel 8 EVRM. In dit verband houdt hij ook rekening met de elementen die voortvloeien uit het lijvig administratief dossier.

Het gegeven dat verzoeker op 24 januari 2024 gehoord werd door verweerder en dat dezelfde dag de bestreden bijlage 13 septies getroffen werd, houdt op zich niet in dat verzoeker niet naar behoren zou zijn gehoord.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet. De theoretische beschouwingen die verzoeker over het hoorrecht uit in het verzoekschrift kunnen niet leiden tot een andersluidend oordeel.

3.3.10. Verweerder maakt in de bestreden bijlage 13 septies de volgende afwegingen in het licht van artikel 8 EVRM:

“(…) Op 29.05.2019 en 30.03.2021 heeft betrokkene een aanvraag ingediend voor verblijfsrecht als overig gezinslid van gezinslid, op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze aanvragen werden negatief afgesloten met een bijlage 20.

Betrokkene vulde op 24.01.2024 zijn formulier "hoorrecht" in. Hij verklaarde reeds bijna 8 jaar in België te verblijven. Hij verklaarde dat zijn documenten zich in Marokko bevinden. Hij verklaarde naar België te zijn gekomen omdat zijn familie zich hier bevindt.

Hij verklaarde een duurzame relatie te hebben met K. D. uit Mariakerke, een naar eigen zeggen Belgische onderdane. Betrokkene geeft geen verdere informatie. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Hij verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België.

Hij zou 2 zussen en 3 tantes hebben in België. Het EVRM beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn zussen en tantes.

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk”.

3.3.11. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze afwegingen kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig zijn met artikel 8 EVRM. Vooreerst brengt hij naar voren dat hij heel weinig tijd kreeg om enige documenten voor te leggen waarin hij kon duiden hoe zijn gezinsleven “er precies uitziet”. Er wordt verzoeker echter niet verweten dat hij niet precies duidde hoe zijn gezinsleven in elkaar zit. Verzoeker heeft bij zijn gehoor duidelijk verklaard dat hij hier een duurzame relatie heeft met K.D. en dat er 2 zussen en 3 tantes in België wonen en verweerder houdt rekening met deze verklaringen.

3.3.12. Voor wat betreft verzoekers relatie met K.D. bevat het administratief dossier geen elementen of stukken die duiden op een gezinsleven met verzoeker. Verzoeker beweert niet het tegendeel en brengt

thans ook geen enkel element of stuk bij dat zijn bewering ondersteunt dat hij hier een relatie heeft met K.D. Bovendien lijkt verzoeker eraan voorbij te gaan dat verweerder ook nog stelt: *“Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”*. Verzoeker brengt hiertegen niets in.

3.3.13. Voor wat betreft de 2 zussen en 3 tantes in België, is de door verweerder gedane beoordeling in de bestreden beslissing deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van het EHRM. Door zijn bloot betoog in het verzoekschrift dat *“er een bijzondere band van afhankelijkheid is met meerdere van deze familieleden die in België verblijven”* kan verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen. Waar verzoeker thans nog preciseert dat hij *“enige tijd instaat voor zijn alleenstaande 79-jarige tante (...) T.M.S. die in Gent woont”*, dient de Raad op te werpen dat een band van afhankelijkheid met haar bezwaarlijk wordt aangetoond met louter een kopie van haar identiteitskaart en de blote beweringen van de raadsman ter terechtzitting dat de betrokken tante analfabeet is en zwaar hulpbehoevend is.

3.3.14. De raadsman van verzoeker beklaagt zich over het gebrek aan tijd om stukken te verzamelen, maar er zijn afgerond reeds vijf dagen verstreken sedert het treffen van de bestreden bijlage 13 septies. Daar komt nog bij dat van een verzoeker die voorhoudt reeds 8 jaar te vertoeven op Belgisch grondgebied kan verwacht worden dat hij verblijfsprocedures opstart in functie van K.D. of van afhankelijke familieleden zoals tante T.M.S., waarbij hij ruim in de gelegenheid was om stukken te verzamelen, quod non.

3.3.15. Verzoeker toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tewerk is gegaan. De theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kunnen niet leiden tot een andere conclusie.

Het tweede middel is ongegrond en derhalve niet ernstig.

4. Er werd niet voldaan aan de tweede cumulatieve schorsingsvoorwaarde inzake het ernstig middel. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

M. EKKA